

Jan Buijsse

Retourtje Ecuador

ReisStof

Inhoudsopgave

Retourtje Ecuador

is het vierde verhaal in de ReisStof-serie
waarin Jan Buijsse vertelt over zijn
belevissen in verre landen

ReisStof

© 2017 Tekst en foto's:
Jan Buijsse, Maassluis
Vormgeving en omslagontwerp:
Ton Werkman, Vlaardingen
Foto omslag: Wikipedia
Uitgave: Brave New Books,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze
uitgave mag worden veeveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in
enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen, of enig andere manier, zonder
voorafgaande toestemming van de auteur
(e-mail: jan@buijsse.eu).

1. Amsterdam-Quito, ondanks reisadvies.....	4
2. Mitad del Mundo, het midden van de aarde.....	6
3. Cavia aan het spit en Panamahoeden.....	8
4. Poema's in het Nationaal Park Las Cajas.....	11
5. Treinreis op de steile wand.....	12
6. De kleurrijke markt van Guamote.....	15
7. Het bestijgen van de Chimborazo.....	18
8. Wisselbaden in Baños.....	20
9.en wandelen in Baños.....	22
10. 'n Tocht in het oerwoud.....	23
11. 'n Ontmoeting met de sjamaan.....	24
12. 'n Oerwoud- en Bounty-gevoel.....	27
13. Afscheid van het oerwoud	28
14. 'n Stoïcijnse indiaan.....	29
15. De markt in Otavalo.....	30
16. Mijn verjaardag met cd, inlegkruisje en condoom.....	32
17. Desperado's tussen de nevelwouden.....	34
18. Op naar het strand van Atacames.....	36
19. Dolce far niente met een caipirinha.....	38
20. Mijn bril kwijt in de Stille Oceaan	39
21. Terug naar Quito.....	40
22. Is dat Michael Palin?.....	40

Ecuador & the Galápagos Islands

1. Amsterdam-Quito, ondanks het reisadvies

De vulkaan Pichincha, dichtbij Quito, verkeert in de gele fase. Dit betekent dat er binnen enkele dagen een uitbarsting zou kunnen komen. Het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken bericht: Als gevolg van een mogelijke vulkaanuitbarsting van de Pichincha wordt toeristen met reisplannen naar Quito en de nabije omgeving geadviseerd deze bestemming voorlopig te mijden. De reisorganisator ziet geen serieus bezwaar in het reisadvies van Buitenlandse Zaken. Als zich problemen zouden voordoen, zijn er toch nog voldoende mogelijkheden om snel weg te komen. Dus de reis gaat gewoon door.

Ik ga voor het eerst naar Zuid-Amerika, beter gezegd voor het eerst naar Amerika. Ik ben benieuwd of het me even goed bevalt als de landen die ik in Azië heb bezocht. Ecuador is het geworden, omdat het betrekkelijk klein is en in drie weken goed is te bereizen. Bovendien heeft het een grote variatie aan landschappen, hoge bergen, oerwoud en stranden aan de Stille Oceaan. En niet te vergeten de Galápagos, een groep eilanden voor de kust van Ecuador. De geïsoleerde ligging heeft ertoe geleid dat de dieren er zich ongestoord konden ontwikkelen zonder invloed van de dieren op het vasteland. Dit gaat zelfs zover dat er verschillen ontstonden tussen de diverse Galápagoseilanden.

De treintaxi arriveert ruim een half uur te laat, waardoor ik mijn trein naar Schiphol mis. Stress aan het begin van de reis dus. Maar door gunstig over te stappen, lukt het me toch op tijd te

arriveren. Bij het vliegtuig zijn er echter ook problemen. We kunnen niet weg omdat een passagier niet is komen opdagen. Zijn bagage bevindt zich echter wel in het vliegtuig. Dat moet weer worden opgezocht en uit het ruim gehaald. Uit veiligheidsoverwegingen geldt: geen passagier, geen bagage. Je vraagt je wel af wat er dan wel gebeurd kan zijn, je bagage afgeven en zelf uiteindelijk niet verschijnen. Moet er niet aan denken wat er in zulke bagage zou kunnen zitten.

Met een halfuur vertraging, valt eigenlijk erg mee, vertrekken we dan toch laat in de avond, om kwart over twaalf. Eigenlijk wel een gunstige tijd. Slapen lukt dan ook beter dan anders. Goede manier om een jetlag te voorkomen. Ik reis samen met de vriendinnen Ineke en Mariël en Madelon en Corina, de stellen Ward en Tiny, Madeleine en Martin en Ingrid en Marc en de alleengaanden Ali, Luuk en Timo. Handig is dat Mariël en Corina beiden arts zijn. Kan goed van pas komen op een reis met wat primitieve onderdelen.

Na een zit van vijftien uur en een tussenlanding op Curaçao komen we aan in Quito. Het vliegveld ligt midden tussen hoge bergen. Wegens de daarmee verband houdende hoge aanvliegsnelheid moet de piloot na de landing meteen vol in de remmen waardoor de passagiers diep in de kussens worden gedrukt. Toch verloopt alles zonder enig probleem.

We worden opgewacht door Henny die ons tijdens de reis zal begeleiden. Een oude Amerikaanse schoolbus brengt ons naar hotel Plaza in Quito, dat op de grens tussen de oude en de nieuwe stad ligt. We krijgen het advies bijzonder alert te zijn op onze spullen, omdat er veel wordt gestolen, vooral in de oude stad. Het grootste deel van mijn geld en mijn paspoort laat ik daarom in de kluis van het hotel achter. Overigens is het niet meer nodig om de lokale munt, de *sucre*, te kopen, omdat deze sinds 2000 is vervangen door de Amerikaanse dollar.

Henny vertelt ons dat ze op de berg Chimborazo met een groepje mensen slachtoffer is geworden van een gewapende overval. Alles wat maar enige waarde had, hadden ze moeten afgeven, tot schoenen en truien aan toe. Wij gaan deze berg ook beklimmen, maar intussen is het zo'n beetje de veiligste plek van Ecuador geworden door de aanwezigheid van veel, heel veel politie.

Met een paar reisgenoten trek ik naar de oude stad. Er zijn veel vervallen statige huizen,

overblijfselen van een rijkere periode. De mensen zien er in het algemeen wat sjofel uit. Op een terrasje bij een majestueuze basiliek drinken we wat. Op een gegeven moment verschijnt er voor de kerk een aantal jonge mannen in keurige militaire uniformen. Ze zijn er voor een trouwerij, waarschijnlijk van een collega. Even later verschijnt de bruid, een zo te zien wel heel jong meisje, gestoken in een witte jurk met erg veel franje. In optocht gaan ze de kerk binnen. Foto's kan ik niet nemen omdat ik op aanraden van Henny mijn fototoestel in het hotel heb achtergelaten. Stom eigenlijk want wat is het risico nu eenmaal?

Een jetlag is toch niet te voorkomen geweest en ik ga al om negen uur naar bed. Ondanks het nieuwe dagritme slaap ik beter dan verwacht.

Foto's linkerpagina:

Boven: Onze bus en ons hotel in Quito

Links: Toenmalig Ecuadoriaans geld: de sucre

Foto rechterpagina:

Gezicht op Quito vanaf de Panecillo

